

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie február 2012

III. senát

Nálezy:

spisová značka	III. ÚS 391/09
sudca spravodajca	Lubomír Dobřík
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	17. januára 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka namietala porušenie vyššie uvedených práv rozsudkom krajského súdu. Krajský súd namietaným rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu, ktorým okresný súd rozhodol v konaní o náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom.</p> <p>Sťažovateľka tvrdila, že rozsudok krajského súdu považuje za nedostatočne odôvodnený a svojvoľný, pretože oba vo veci konajúce sudy „neakceptovateľným spôsobom bagatelizovali flagrantly porušenia konkrétnych a najmä kogentných ustanovení zákona č. 277/1994 Z. z. a zjavne nepochopili, v čom spočíva súvislosť medzi takýmto postupom žalovaného a mojou škodou... Odvolací súd sa teda stotožnil s plytkým, nepresvedčivým odôvodnením, opierajúcim sa nie o dôkazy, ale o vyjadrenia žalovaného.“</p> <p>Žalobou doručenou okresnému sa sťažovateľka podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v znení účinnom v relevantnom domáhala voči Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom zdravotníctva Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“), náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup videla sťažovateľka v postupe žalovaného v súvislosti s vydaním rozhodnutia o zrušení povolenia na poskytovanie zdravotnej starostlivosti v neštátnom zdravotníckom zariadení v odbore zásobovania liečivami, zdravotníckymi pomôckami a zdravotníckymi potrebami pre obchodnú spoločnosť, v ktorej bola sťažovateľka spoločníčkou.</p> <p>Podľa názoru sťažovateľky tieto rozhodnutia vydal žalovaný v rozpore so zákonom č. 277/1994 Z. z. o zdravotnej starostlivosti.</p> <p>O návrhu sťažovateľky rozhodol okresný súd rozsudkom tak, že ho zamietol. Proti rozsudku okresného súdu podala odvolanie a o odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd rozsudkom tak, že prvostupňový rozsudok potvrdil.</p>
ratio decidendi	<p>Vzhľadom na to, že krajský súd sa v rozsudku odvolávajúc sa na § 219 ods. 2 OSP v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu a obmedzil sa len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, bolo z hľadiska skúmania dodržania záruk spravodlivého procesu pre ústavný súd určujúce odôvodnenie rozsudku okresného súdu.</p> <p>Podstatou sťažovateľkinho problému bolo odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu,</p>

ktoré sa opieralo o závery rozsudku okresného súdu. A práve tieto závery a ich nedostatočné preskúmanie zo strany odvolacieho súdu boli jadrom námietok sťažovateľky.

S prihliadnutím na predmet konania (žaloba o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom), ako aj argumenty sťažovateľky obsiahnuté v žalobe je rozsudok okresného súdu z pohľadu jeho odôvodnenia nedostatočne odôvodnený.

Okresný súd sa vôbec nezaoberal eventualitou, že postupom žalovaného pri vydávaní rozhodnutia o zrušení povolenia pre obchodnú spoločnosť v ktorej bola sťažovateľka spoločníčkou, a pri vydaní rozhodnutia o povolení pre obchodnú spoločnosť, ktorá bolo faktickým nástupcom uvedenej spoločnosti mohlo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu.

Okresný súd v rozsudku konštatoval, že aj keď právny predpis nestanovuje definíciu nesprávneho úradného postupu, k vzniku škody v dôsledku takéhoto postupu by mohlo dôjsť len inou ako rozhodovacou činnosťou orgánu verejnej moci. To znamená, že okresný súd hneď na začiatku vylúčil, aby k nesprávnemu úradnému postupu mohlo dôjsť aj spôsobom, na ktorý poukazovala sťažovateľka. Tento názor okresného súdu, ktorým dopredu predurčil hodnoty vydania rozhodnutia o povolení, znamená, že vo veci nemožno očakávať objektívne a legitímne rozhodnutie.

Všeobecný súd bol povinný námietku sťažovateľky preskúmať a zistené skutkové závery vyhodnotiť podľa právneho poriadku a zaujať k ním stanovisko, na ktoré má ústavnú právomoc, teda skutkové zistenie dotýkajúce sa vydania rozhodnutia o povolení pre právnické osoby na podnikanie podrobiť aj právnomu hodnoteniu.

Z ustanovení zákona č. 58/1969 Zb. vyplýva, že štát zodpovedá aj za škodu, ktorú spôsobili jeho orgány pri uplatňovaní svojej právomoci nesprávnym úradným postupom či nezákonným rozhodnutím. Keďže pojem nesprávneho úradného postupu tento zákon neupravuje, je potrebné vychádzať zo zmyslu takéhoto postupu, ako aj cieľa, ktorý sa ním sleduje. K nesprávnemu úradnému postupu môže dôjsť jednak v rámci rozhodovacej činnosti orgánov štátu, ako aj v rámci činnosti, ktorá nesmeruje k rozhodnutiu. Vo všeobecnosti je potrebné konštatovať, že za nesprávny úradný postup treba považovať taký postup orgánov štátu, ktorý je v rozpore s pravidlami a podmienkami, ktoré ustanovujú všeobecne záväzné právne predpisy. Za takýto postup možno považovať aj postup podľa zákona č. 277/1994 Z. z., ktorý predstavuje lex specialis pre dané odvetvie podnikania, ktorý znamená zásadnú právnu úpravu v oblasti nakladania s liekmi.

Okresný súd, s ktorého názorom sa stotožnil aj krajský súd, sa predmetu konania venoval len veľmi okrajovo a povrchno. O tom svedčí aj skutočnosť, že z hľadiska skutkových zistení predostrel tvrdenia, ktoré síce vychádzali z listinných dôkazov založených v spise ale ktoré zároveň podporovali argumenty žalovaného bez toho, aby boli konfrontované s dôkazmi a tvrdeniami sťažovateľky.

Okresný súd a krajský súd sa vôbec nevenovali argumentom sťažovateľky, ktoré uvádzala jednak v žalobe, ale aj v odvolaní voči rozsudku okresného súdu. Išlo o zásadné argumenty, ktoré by jej dali jasnú odpoveď na to, z akého dôvodu nebola v predmetnom súdnom spore úspešná. Namiesto toho okresný súd len konštatoval, že žalovaný postupoval v súlade so zákonom a že medzi postupom žalovaného, ktorý nebol označený za nesprávny, neexistuje príčinná súvislosť, a preto sa rozsahom škody ani nezaoberal.

Taktiež ani krajský súd v rámci odvolacieho konania sťažovateľke neozrejmil, prečo posudzovanie žiadosti obchodnej spoločnosti, ktorej bola sťažovateľka spoločníčkou, bolo v súlade so zákonom, hoci sťažovateľka poukazovala na konkrétne nedostatky, ktoré sa ani ústavnému súdu nejavia ako bezpredmetné (existencia len jednej žiadosti pre prípad povolenia, ako aj pre prípad zrušenia povolenia; sťažovateľkou namietané nedodržanie lehoty uvedenej v § 33 ods. 3 zákona č. 277/1994 Z. z.; problematika transformácie spoločnosti a podobne). Pokiaľ teda krajský súd uvedené argumenty sťažovateľky nemienil zohľadniť, bolo jeho povinnosťou ozrejniť, z akého dôvodu k takémuto záveru došiel, tak aby sťažovateľka v tejto zásadnej veci dostala náležitú odpoveď.

Vzhľadom na to, že okresný súd, ale ani krajský súd sa nevenovali skúmaniu postupu žalovaného, preto ani nemohli nájsť príčinnú súvislosť medzi jeho postupom a škodou, ktorú sťažovateľka žiadala nahradiť.

Krajský súd, ktorý sa stotožnil s názorom okresného súdu, sa nezaoberal tým, či sa žalovaný postupom podľa § 31 a násl. zákona č. 277/1994 Z. z. správne riadil predpismi o správnom konaní (§ 33 ods. 6 zákona č. 277/1994 Z. z.), keď povinnosťou žalovaného

	<p>bolo zistiť úplný a skutočný stav danej veci (§ 32 ods. 1 Správneho poriadku) a či takýto jeho postup nemohol mať známky nesprávneho úradného postupu.</p> <p>K nesprávne úradnému postupu môže dôjsť aj v rámci rozhodovacej činnosti orgánu verejnej moci, nielen v prípadoch škôd, ktoré podľa názoru okresného súdu boli vyvolané len inou ako rozhodovacou činnosťou tohto orgánu.</p> <p>Okresný súd, na ktorého závery sa odvolával aj krajský súd, prezentoval len správnosť tvrdení žalovaného bez toho, aby výsledok konfrontácie medzi argumentmi účastníkov konania predstavil ústavne konformným spôsobom. Z tohto pohľadu sa potom rozsudok krajského súdu javí ako tendenčný, svojvoľne vyznievajúci v prospech žalovaného.</p> <p>Tendenčnosť a vo výraznej miere sledovanie len jednej línie právnych názorov spôsobujú, že rozsudok krajského súdu, ktorý sa odvolával na závery okresného súdu, je nepresvedčivý a v konečnom dôsledku sklzáva do roviny svojej nepreskúmateľnosti.</p> <p>Z uvedeného dôvodu rozhodnutie krajského súdu pre svoju tendenčnosť a nedostatočnú odôvodnenosť vyvoláva účinky nezlučiteľné s obsahom základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu, ústavný súd k tomu uvádza, že čl. 20 ods. 1 ústavy vykladá a aplikuje tak, aby bol v súlade s čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd .</p> <p>Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), v rámci ktorej bola posudzovaná otázka porušenia práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, vyplýva, že „majetky“ môžu byť buď majetky existujúce, alebo majetkové hodnoty vrátane pohľadávok, o ktorých sťažovateľ môže tvrdiť, že má aspoň „legitímnu nádej“ na ich zhmotnenie.</p> <p>U sťažovateľky takáto legitímna nádej existovala, pričom krajský súd tým, že sa uspokojil s nepreskúmateľným odôvodnením prvostupňového rozhodnutia, svojím rozsudkom porušil nielen základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ale aj jej základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.</p> <p>Vzhľadom na to, že ústavný súd vyslovil porušenie označených práv rozsudkom krajského súdu, tento rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.</p> <p>Krajský súd bude v danom prípade v súlade s ustanovením § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde viazaný právnym názorom ústavného súdu, ktorý je vyjadrený v tomto rozhodnutí.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd: III. ÚS 328/09, III. ÚS 311/07, PL. ÚS 17/00 ESLP: PINE VALLEY DEVELOPMENTS LTD. a iní v. Írsko z 29. novembra 1991, PRESSOS COMPANIA NAVIERA S. A. a iní v. Belgicko z 20. novembra 1995</p>

<p>spisová značka</p>	<p>III. ÚS 305/2011</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Eubomír Dobřík</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>25. januára 2012</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľka (obchodná spoločnosť) namietala, že najvyšší súd uznesením, ktorým odmietol jej odvolanie proti rozsudku krajského súdu ako podané oneskorene, porušil jej označené práva.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Rozsudok krajského súdu bol právnenému zástupcovi sťažovateľky doručený 10. júla 2009. Odvolanie proti tomuto rozsudku bolo možné podať do 15 dní od jeho doručenia na krajskom súde. Lehota na podanie odvolania začala plynúť 11. júla 2009, a keďže jej posledný deň pripadol na sobotu 25. júla 2009, platí zákonná fikcia, podľa ktorej sa za posledný deň odvolacej lehoty považuje najbližší pracovný deň, a tým bol pondelok 27. júla 2009. Sťažovateľ odoslal odvolanie proti rozsudku krajského súdu telefaxom 27. júla 2009 o 22.56 h a poštou 28. júla 2009, pričom originál odvolania bol krajskému súdu</p>

	<p>doručený 29. júla 2009.</p> <p>Odvolať ako iné podanie možno podať písomne, ústne do zápisnice, telegraficky alebo telefaxom. Ak účastník občianskeho súdneho poriadku podal odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa telefaxom v posledný deň odvolania a toto podanie do troch dní doplnil predložením jeho originálu, má toto telefaxové odvolanie účinky riadne a včas podaného odvolania. Preto ak odvolací súd odmietol odvolanie účastníka konania ako oneskorene podané, ide o prípad postupu súdu, ktorým bola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom, keď odvolanie bolo zrejme včasné.</p> <p>Trojdnňová lehota na doplnenie podania urobeného telefaxom (§ 42 ods. 1 OSP) je lehotou procesnou; pre jej počítanie, plynutie a zachovanie platia ustanovenia § 55 a § 57 OSP (vrátane jeho odseku 3). Opačný výklad, t. j. interpretovať zachovanie tejto lehoty ako výnimku zo všeobecného pravidla, nemá oporu v zákone a bol by aj v rozpore s účelom, ktorému má táto lehota slúžiť.</p> <p>Ústavný súd sa stotožnil s argumentáciou sťažovateľky (majúcou oporu aj v citovanej judikatúre najvyššieho súdu) a preskúmaním danej veci dospel k záveru, že včasnosť podania opravného prostriedku (odvolania) urobeného telefaxom treba posudzovať na základe okamihu jeho doručenia všeobecnému súdu.</p> <p>Pre zachovanie lehoty na podanie opravného prostriedku preto nie je rozhodujúce, kedy sa s týmto podaním príslušný zamestnanec všeobecného súdu oboznámil a aký dátum doručenia na ňom vyznačil, postupujúc pritom podľa podzákonných právnych predpisov, resp. interných predpisov všeobecného súdu.</p> <p>Je zrejme, že deň doručenia odvolania sťažovateľky telefaxom krajskému súdu (t. j. 27. júl 2009) bol posledným dňom lehoty na podanie odvolania a že sťažovateľka svoje podanie v zákonnej trojdnňovej lehote doplnila originálom odvolania.</p> <p>Z týchto skutočností vychádzal aj najvyšší súd, ktorý však podanie odvolania (v rozpore s jeho vlastnou judikatúrou) nesprávne vyhodnotil ako podané oneskorene, čo viedlo k tomu, že odvolanie nebolo riadne prerokované.</p> <p>Uznesením najvyššieho súdu bolo porušené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Uznesenie najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>Najvyšší súd: 2 Cdo 106/2004 z 1. mája 2007, 2 Cdo 219/2007 z 26. februára 2008</p>

<p>spisová značka</p>	<p>III. ÚS 519/2011</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Ján Auxt</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – v časti vyhovené / v časti nevyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>25. januára 2012</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ (t.č. vo väzbe) namietal porušenie svojich označených práv postupom okresného súdu a krajského súdu v trestnom konaní, v súvislosti s urýchlým rozhodovaním o zákonnosti jeho väzby.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Sťažovateľ namieta porušenie svojich označených práv podľa ústavy a dohovoru tým, že o jeho žiadosti o prepustenie z väzby rozhodovali všeobecné súdy viac ako tri mesiace, spolu 94 dní (z čoho 81 dní pripadá na okresný súd), preto sa domnieva, že v jeho prípade sa „<i>nevyhovelo požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 Dohovoru</i>“.</p> <p>Sťažovateľ bol vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku. Sťažovateľ je trestne stíhaný pre obzvlášť závažný zločin falšovania a pozmeňovania identifikačných údajov motorového vozidla a legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa príslušných ustanovení Trestného zákona.</p> <p>Tvrdenia sťažovateľa sa zakladajú čiastočne na pravde a najmä postup okresného súdu v namietanom konaní nespĺňal požiadavku neodkladnosti a urýchllosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru a podľa čl. 17</p>

	<p>ods. 5 ústavy, pretože rozhodovanie o žiadosti trvalo okresnému súdu 8 týždňov (okresný súd rozhodol po 56 dňoch od podania jeho sťažnosti). Na jeho vrub možno tiež pričítať to, že rozhodnutie krajského súdu bolo doručené do ústavu na výkon väzby až 21. októbra 2011 a sťažovateľovi 31. októbra 2011, pričom spis bol okresnému súdu vrátený už 6. októbra 2011.</p> <p>Okresný súd pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa porušil svojím postupom jeho základné právo na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj jeho právo na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, pretože lehotu, v ktorej o žiadosti rozhodol a tiež doručoval rozhodnutie krajského súdu, je potrebné hodnotiť ako neprimerane dlhú a nezlučiteľnú s obsahom sťažovateľom označených práv.</p> <p>Iné je to vo vzťahu ku konaniu krajského súdu v súvislosti s urýchleným rozhodovaním o zákonnosti jeho väzby, kde ústavný súd nezistil namietané porušenie označených čl. ústavy a dohovoru. Od doručenia spisu z okresného súdu na rozhodnutie o sťažnosti, ktorú podal proti uzneseniu okresného súdu, do dňa jeho vrátenia na okresný súd ubehlo iba 10 pracovných dní, v ktorých je zahrnutý aj deň nápadu veci a deň jej odoslania na okresný súd. Ústavný súd preto rozhodol, že postupom krajského súdu neboli porušené označené základné práva sťažovateľa.</p> <p>Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadostučinenie v sume 500 €.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	Ústavný súd: III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03, III. ÚS 255/03, II. ÚS 353/06 ESEP: Koendjibiharie v. Holandsko, 25. október 1990

spisová značka	III. ÚS 486/2011
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	31. januára 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka (obchodná spoločnosť) namietala porušenie označených práv postupom a rozsudkom krajského súdu.</p> <p>Sťažovateľka ako žalovaná vystupovala v konaní okresného súdu o zaplatenie peňažnej sumy. Okresný súd v uvedenej veci rozhodol tak, že sťažovateľku zaviazal na zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny.</p> <p>Základná sťažnostná námietka sťažovateľky sa týka arbitrárnosti napadnutého rozsudku krajského súdu, v ktorom krajský súd nedal odpovede na zásadné odvolacie námietky sťažovateľky, ktoré spochybňovali skutkový stav, tak ako ho ustálil súd prvého stupňa, interpretáciu zmluvných ustanovení a v dôsledku toho aj právne posúdenie uplatneného nároku v rozsudku okresného súdu.</p>
ratio decidendi	<p>Krajský súd predovšetkým nereagoval, a teda nevysporiadal sa ani s jednou z námietok sťažovateľky, pričom námietka týkajúca sa výkladu zmluvy, konkrétne čl. VI ods. 2 zmluvy s odvolaním sa na ustanovenie § 37 ods. 3 Občianskeho zákonníka bola relevantná aj vo svetle ďalšieho argumentu sťažovateľky, že odkaz v čl. VI ods. 2 zmluvy obsahuje bližšiu slovnú identifikáciu v tom zmysle, že „zmluvná pokuta je v takej výške, aká je záloha dohodnutá v čl. III ods. 2 tejto zmluvy“.</p> <p>Nemožno prehliadať to, že zmluvná pokuta je v zmluve identifikovaná jednak slovné ako záloha a jednak odkazom na príslušný článok zmluvy. Skutočnosť, že odkaz na článok zmluvy je nepresný (namiesto čl. III ods. 1 nesprávne uvádza čl. III ods. 2 zmluvy, pozn.), ešte bezpodmienečne neznamená, že jeho význam je pochybný, pretože zmluva upravuje len jednu zálohu upravenú v čl. III (ale v inom odseku zmluvy, pozn.). Túto skutočnosť namietala aj sťažovateľka v odvolaní (str. 3 odvolania proti rozsudku okresného súdu, pozn.).</p> <p>Ústavný súd ďalej poukazuje aj na znenie čl. VI ods. 1 zmluvy, ktorý výslovne rieši ako možný následok nezaplatenia kúpnej ceny odstúpenie od zmluvy, uplatnenie zmluvnej pokuty, ako aj náhrady škody. Inak povedané, zmluva presne stanovuje prípad, pre ktorý zmluvná pokuta bola uplatnená (v konaní bolo preukázané, že sťažovateľka od</p>

	<p>zmluvy odstúpila platne).</p> <p>Stanovenie výšky zmluvnej pokuty je riešené v čl. VI ods. 2 zmluvy, pričom podľa názoru ústavného súdu vzhľadom na všetky skutočnosti, ktoré vyšli najavo v konaní, nepochybne ide o zjavnú vadu v písaní, pretože zmluva, čo sa týka výšky zmluvnej pokuty, odkazuje síce na príslušný článok zmluvy, ale na nepríslušný odsek tohto článku a najmä odkaz je bližšie identifikovaný aj slovne ako „záloha“, a keďže zmluva obsahuje len jednu zálohu, podľa názoru ústavného súdu jeho význam je nepochybny.</p> <p>Vzhľadom na uvedené ústavný súd nepovažoval odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu za súladné s označenými právami sťažovateľky.</p> <p>Formálne poňaté odôvodnenie odvolacieho rozhodnutia je podľa názoru ústavného súdu jednostranné, nedáva potrebné odpovede na relevantnú argumentáciu sťažovateľky prednesenú v odvolaní proti rozsudku, a tak ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom krajský súd porušil základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu a aj jej právo na spravodlivé súdne konanie.</p> <p>Ústavný súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde vrátil na ďalšie konanie.</p> <p>Obchodnej spoločnosti sa finančné zadosťučinenie nepriznáva.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	<p>Ústavný súd: I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. ÚS 209/04</p> <p>ESEP: Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997, Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, Annuaire, č. 303-B</p>

spisová značka	III. ÚS 492/2011
sudca spravodajca	Ján Auxt
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	31. januára 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka (obchodná spoločnosť) namietala porušenie označených práv rozsudkom najvyššieho súdu.</p> <p>Sťažovateľka bola v obchodno-právnom konaní zviazaná rozsudkom okresného súdu na zaplatenie peňažnej sumy a zmluvnej pokuty. Krajský súd rozsudok okresného súdu v napadnutej časti potvrdil a žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Proti obidvom rozsudkom podal generálny prokurátor na základe podnetu sťažovateľky mimoriadne dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým rozsudkom zamietol a sťažovateľke náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.</p> <p>V sťažnosti predovšetkým namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, následkom čoho je napadnutý rozsudok podľa jej názoru arbitrárny. Súčasne postup najvyššieho súdu, pri ktorom sa odvoláva na právne názory okresného súdu a krajského súdu označuje za taký, ktorý nemá žiadnu oporu v Občianskom súdnom poriadku (ďalej aj „OSP“), pretože § 219 ods. 2 OSP „<i>umožňuje iba odvolaciemu súdu, aby sa v odôvodnení svojho rozhodnutia obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia</i>“.</p>
ratio decidendi	<p>Napadnutý rozsudok nie je odôvodnený ústavne konformným spôsobom.</p> <p>Podľa § 243c OSP, vety pred bodkočiarkou, pre konanie na dovolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa, pokiaľ nie je ustanovené niečo iné.</p> <p>Pre konanie na dovolacom súde neplatia ustanovenia o konaní na súde odvolacom, teda ani ustanovenie § 219 ods. 2 OSP, ktoré umožňuje odvolaciemu súdu, v prípade ak sa tento v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedziť sa pri odôvodnení odvolacieho rozhodnutia na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.</p> <p>V súlade s ustanovením § 157 ods. 2 OSP je povinnosťou všeobecného súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať aj právnej stránky rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite v súlade s ustanovením § 157 ods. 2</p>

	<p>OSP odôvodniť je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa vysporiada so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnených nárokov, ako aj so špecifickými námietkami účastníka.</p> <p>K obdobným záverom dospel tiež Európsky súd pre ľudské práva a slobody v súvislosti s čl. 6 ods. 1 dohovoru, keď do práva na spravodlivé prejednanie veci zahrnul aj právo účastníka súdneho konania na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou.</p> <p>Pokiaľ v konaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora odôvodní dovolací súd právne posúdenie predloženej veci len odkazom na jej právne posúdenie súdmi nižších stupňov bez zrozumiteľnej a výstižnej argumentácie, ktorou by dovolací súd sám vyhodnocoval hmotno-právnu stránku napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, poruší tým nielen zákonné pravidlá vyplývajúce z § 157 ods. 2 OSP, ktorými sa má dovolací súd v zmysle § 243c OSP spravovať, ale súčasne tým poruší aj základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Porušením uvedených procesných pravidiel sa stal rozsudok najvyššieho súdu z hľadiska práva nepreskúmateľný (zmätočný), teda z pohľadu ústavného práva arbitrárny, resp. zjavne neodôvodnený.</p> <p>Dokonca, aj pokiaľ ide o odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, pre ústavne konformné odôvodnenie takéhoto rozhodnutia nepostačuje, ak sa odvolací súd v rozhodnutí obmedzí len na stotožnenie sa s dôvodmi uvedenými v prvostupňovom rozhodnutí, a neuvedie žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by potvrdili alebo vyvrátili relevantné tvrdenia uvedené v odvolaní. Takéto rozhodnutie by podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu bolo nezlučiteľné s požiadavkami vyplývajúcimi zo základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.</p> <p>Ústavne akceptovateľný by preto bol v predloženej veci len taký postup dovolacieho súdu, pri ktorom by tento riadne vyhodnotil závery súdov nižších stupňov a náležite by sa vyjadril k právnemu posúdeniu veci, súčasne reagujúc na všetky relevantné argumenty generálneho prokurátora uvedené v jeho mimoriadnom dovolaní. Keďže v sťažovateľkinej veci takto dovolací súd nepostupoval, porušil tým jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Rozsudok najvyššieho súdu sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd: III. ÚS 198/2011, I. ÚS 248/2010</p>

Nálezy – priet'ahy v konaní:

<p>spisová značka</p>	<p>III. ÚS 42/2011</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Rudolf Tkáčik</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>17. januára 2012</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov postupom okresného v konaní o náhradu škody z titulu investícií vykonaných žalobcami na nehnuteľnosti v spoluvlastníctve žalovaného a náhrada škody z titulu nákladov žalobcov nevyhnutne vynaložených na ich vyst'ahovanie sa z nehnuteľnosti, ktoré začalo v roku 1994.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>1. Pokiaľ ide kritérium právnej a faktickej zložitosti veci, ústavný súd konštatoval, že konanie, ktorého predmetom je rozhodovanie o náhrade škody vzniknutej v dôsledku neplatnej zmluvy, obvykle nie je konaním osobitne právne zložitým a ani v tomto prípade ústavný súd z obsahu súdneho spisu nezistil také okolnosti, ktoré by umožňovali</p>

	<p>konštatovať právnu zložitosť vymykajúcu sa štandardne rozhodovanej občianskoprávnej agende všeobecných súdov. Nevyhnutnosť náležitého zistenia skutkového stavu mohla mať v tomto prípade, najmä s ohľadom na potrebu znaleckého dokazovania, za následok vyššiu náročnosť súdom vykonávaného dokazovania (ako na to vo svojom liste poukázala predsedníčka okresného súdu).</p> <p>2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa ako účastníka konania, tento v zásade poskytoval okresnému súdu potrebnú súčinnosť v priebehu konania. Na ťarchu sťažovateľa je však potrebné pripísať skutočnosť, že sťažovateľ odmietol poskytnúť súčinnosť ustanovenému znalcovi pri vypracovaní znaleckého posudku, v dôsledku čoho nebolo možné znalecký posudok podať v súdom určenej lehote.</p> <p>3. Napokon ústavný súd posudzoval postup okresného súdu v doterajšom priebehu konania. Postup okresného súdu v namietanom konaní vykazoval tak dlhšie obdobia nečinnosti, ako aj postup, ktorý je možné označiť ako nesústredený a neefektívny.</p> <p>Ústavný súd v zmysle svojej konštantnej judikatúry nepripísal na ťarchu okresného súdu obdobia v doterajšom priebehu konania, počas ktorých sa súdny spis nachádzal na súdoch vyššieho stupňa pre účely rozhodovania o riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkoch uplatnených účastníkmi konania. V úhrne tieto úseky konania predstavujú dobu takmer 4 rokov.</p> <p>Ako neefektívny je vo vzťahu k okresnému súdu možné v prvom rade označiť jeho postup pri nariadení znaleckého dokazovania.</p> <p>Zodpovednosť za zabezpečenie plynulého vykonania znaleckého dokazovania v plnej miere znáša okresný súd, ktorý ako jediný mal možnosť nečinnosť znalca odstrániť efektívnym využitím procesných možností daných Občianskym súdnym poriadkom.</p> <p>Zo strany okresného súdu boli síce využívané procesné možnosti na odstránenie nečinnosti znalca (urgencia, opakovaná urgencia, hrozba uloženia poriadkovej pokuty, uloženie poriadkovej pokuty, návrh na vyčiarknutie zo zoznamu znalcov), avšak s väčšími časovými odstupmi. Až do januára 2005 nebol vo veci vypracovaný znalecký posudok.</p> <p>Záver o neefektívnom a nesústrenom postupe okresného súdu sa týka tiež jeho meritórneho rozhodovania. Okresný súd síce vo veci rozhodol rozsudkom, avšak tento bol zrušený rozsudkom krajského súdu z dôvodu, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku „<i>nevyplyva záver, ku ktorému dospel súd prvého stupňa a odôvodnenie rozsudku nie je v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.S.P., nie je dostatočne odôvodnené a preto súd svojim postupom účastníkom odňal možnosť konať pred súdom</i>“.</p> <p>Ústavný súd dospel k záveru, že nečinnosťou, ako aj neefektívnou činnosťou okresného súdu v namietanom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.</p> <p>Okresnému súdu prikazuje konať bez zbytočných prieťahov. Sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie v sume 3 000 €.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov</p>	<p>***</p>

<p>spisová značka</p>	<p>III. ÚS 250/2011</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Rudolf Tkáčik</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>17. januára 2012</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov postupom okresného súdu v konaní o mimoriadne zvýšení náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, ktoré začalo v roku 2002.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>1. Konanie o mimoriadne zvýšení náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia patrí k štandardne rozhodovanej občianskoprávnej agende všeobecných súdov, na čom nič nemení ani výška uplatnenej náhrady. Nevyhnutnosť náležitého zistenia skutkového stavu mohla mať v tomto prípade, najmä s ohľadom na potrebu znaleckého dokazovania, za následok vyššiu náročnosť súdom vykonávaného dokazovania.</p>

	<p>2.Sťažovateľ má čiastočný podiel na vzniku zbytočných prietáhov v konaní. Na jeho ťarchu možno pripísať skutočnosť, že žaloba bola podaná na miestne nepríslušnom súde, čo malo za následok nutnosť postúpenia podania a spôsobilo predĺženie konania hneď v jeho začiatku. Rovnako tak možno na ťarchu sťažovateľa pripísať nečinnosť jeho právneho zástupcu, ktorý včas nereflektoval výzvu okresného súdu na spresnenie okruhu účastníkov na strane odporcu. Toto správanie sťažovateľa však s ohľadom na rozsah prietáhov zistených ústavným súdom v tomto konaní spôsobilo nárast celkovej doterajšej dĺžky konania v zanedbateľnej miere.</p> <p>3.Postup okresného súdu v namietanom konaní vykazoval tak dlhšie obdobia nečinnosti, ako aj postup, ktorý možno označiť ako nesústreďený a neefektívny.</p> <p>V danom prípade je ústavný súd toho názoru, že zo strany okresného súdu boli síce využívané procesné možnosti na odstránenie nečinnosti znalca (urgencia, opakovaná urgencia, hrozba uloženia poriadkovej pokuty, uloženie poriadkovej pokuty, návrh na vyčiarknutie zo zoznamu znalcov), avšak s väčšími časovými odstupmi a s nedostatočným účinkom. Rovnako tak okresný súd nepostupoval efektívne pri ustanovovaní nových znalcov, čo v súhrne spôsobilo, že od začiatku konania v roku 2001 až do septembra 2011 (teda za obdobie 10 rokov) nebol vo veci vypracovaný znalecký posudok.</p> <p>Ústavný súd dospel k záveru, že nečinnosťou, ako aj neefektívnou činnosťou okresného súdu v namietanom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.</p> <p>Okresnému súdu Trnava prikazuje konať bez zbytočných prietáhov. Sťažovateľovi priznáva finančné zadostučinenie v sume 1 000 € .</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>***</p>

<p>spisová značka</p>	<p>III. ÚS 365/2011</p>
<p>sudca spravodajca</p>	
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>17. januára 2012</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov postupom krajského súdu v konaní o zaplatenie peňažnej sumy z titulu neuhradeného nájomného.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>1. Predmetom konania je peňažný nárok sťažovateľa z titulu nájmu, ktorý bol uznesením krajského z roku 2004 právoplatne vylúčený na samostatné konanie.</p> <p>Tento druh konania je bežnou agendou všeobecných súdov a nemožno ho považovať za právne alebo fakticky zložitý aj vzhľadom na existenciu početnej a ustálenej judikatúry týkajúcej sa sporov tohto charakteru.</p> <p>2. Sťažovateľ podstatne prispel k predĺženiu konania v predmetnej veci tým, že viackrát zmenil vzájomný návrh v otázke rozsahu jeho nároku a príslušenstva.</p> <p>3. Doterajší priebeh konania nasvedčuje, že prima facie krajský súd nepostupoval v súlade s už citovanými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku.</p> <p>Počas vyše osemročného konania sa krajský súd doteraz výlučne zaoberal len otázkou svojej príslušnosti a poplatkovej povinnosti sťažovateľa, pričom k meritu veci sa ešte nedostal.</p> <p>Popri obdobiach nečinnosti v celkovom trvaní dvoch rokov a dvoch mesiacov za nesústreďenú činnosť krajského súdu ústavný súd považuje jeho postup spočívajúci v spochybnení svojej príslušnosti. Obdobne za nesústreďenú činnosť vyhodnotil ústavný súd aj postup krajského súdu, keď nerozhodol o navrhovaných zmenách petitu sťažovateľom a nerešpektoval § 13 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého poplatok alebo doplatok poplatku nemožno vyrubiť po uplynutí troch rokov od konca kalendárneho roka, v ktorom sa stal splatným, v dôsledku čoho</p>

	<p>krajský súd zasielal výzvu na zaplatenie súdneho poplatku v čase, keď už došlo k zániku práva na vyrubenie súdneho poplatku.</p> <p>Doručením viacerých podaní sťažovateľa, ktorými navrhoval zmeny návrhu, a nerozhodnutím súdu o nich vznikla neprehľadná situácia, ktorá spôsobila nepreskúmateľnosť výziev na zaplatenie súdneho poplatku (celkom štyri, pozn.), ktorú konštatoval aj najvyšší súd v odôvodnení svojho uznesenia. Krajský súd pri vyrubení súdneho poplatku navyše súdny poplatok určil retroaktívne, čo takisto konštatoval najvyšší súd v odôvodnení svojho uznesenia. Uvedený postup krajského súdu spôsobil, že konanie je stále ešte aj po vyše ôsmich rokoch iba na začiatku.</p> <p>Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom krajského súdu porušené bolo. Krajskému súdu sa prikazuje konať bez zbytočných prietahov. Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadosťučinenie v sume 1 500 €.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESRP a iných súdov	***

spisová značka	III. ÚS 373/2011
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	17. januára 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ namietal porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov postupom krajského súdu v odvolacom konaní, ktoré začalo v roku 2007 a bolo právoplatne skončené v roku 2011.</p>
ratio decidendi	<p>1. Predmetom konania je uplatnený nárok na náhradu škody spôsobenú vadným vykonaním diela (opravy osobného motorového vozidla na základe uzavretej zmluvy o dielo).</p> <p>Vec sťažovateľa nemožno hodnotiť po právnej stránke ako zložitú, pretože tento typ konania je regulovaný pomerne podrobnou právnou úpravou a tiež príslušnou judikatúrou.</p> <p>Pokiaľ ide o hľadisko skutkovej zložitosti veci, ústavný súd neakceptoval argumentáciu krajského súdu, ktorý zložitost' veci z uvedeného aspektu opieral o potrebu vykonania znaleckého dokazovania. Zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že znalecké dokazovanie bolo vykonané v celom rozsahu v rámci prvostupňového konania a v odvolacom konaní krajský súd od zámeru doplniť ho napokon upustil.</p> <p>V tomto kontexte pozornosti ústavného súdu neušlo, že na to, aby k takémuto záveru dospel, potreboval krajský súd neprímeranú dobu 11 mesiacov s absenciou akéhokoľvek procesného úkonu súdu, ktorá jednoznačne vykazuje pasivitu krajského súdu v označenom období.</p> <p>2. Určité okolnosti signalizujúce nedostatočnú aktivitu sťažovateľa ako účastníka konania. Išlo o prípad, keď z dôvodu ospravedlnenej neúčasti sťažovateľa a jeho právneho zástupcu na pojednávaní odročil krajský súd pojednávanie a tiež o prípad, keď z dôvodu ospravedlnenej neprítomnosti právneho zástupcu sťažovateľa bolo odročené pojednávanie. Tieto ojedinelé okolnosti však nemali výraznejší negatívny dopad na plynulosť postupu posudzovaného konania.</p> <p>3. V rámci kritéria hodnotiaceho postup krajského súdu ústavný súd zohľadnil predovšetkým požiadavku osobitnej rýchlosti konania kladúcu vyššie nároky na aktivitu konajúceho súdu a sprísňujúcu hodnotenie jeho prípadnej nečinnosti v priebehu súdneho konania.</p> <p>Závažnými nedostatkami, ktoré narušili plynulosť konania, boli početné obdobia nečinnosti, v ktorých krajský súd nekonal bez toho, aby mu v tom bránila zákonná prekážka.</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že rozhodujúcim faktorom, ktorý mal negatívny dopad na plynulý priebeh posudzovaného odvolacieho konania, bol postup krajského súdu a</p>

	zbytočné prietahy, ktorých sa dopustil v dôsledku zistených období nečinnosti (v celkovej dĺžke 4 rokov a 9 mesiacov), ako aj v dôsledku svojho nesústreďeného postupu. Ústavný súd tak dospel k záveru, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu porušené bolo.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	ESEP: Havala c. Slovenská republika z 12. novembra 2002

spisová značka	III. ÚS 474/2011
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	25. januára 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu v konaní o znížení výživného, ktoré začalo v roku 2007 a bolo právoplatne skončené v roku 2011.
ratio decidendi	1. Predmetom konania je návrh na zníženie výživného. Tento druh konania je bežnou agendou všeobecných súdov a nemožno ho považovať za právne zložitý vzhľadom na existenciu početnej a ustálenej judikatúry týkajúcej sa sporov tohto charakteru. Konania tohto druhu si vo všeobecnosti vyžadujú mimoriadnu starostlivosť a promptnosť. 2. Ústavný súd konštatuje, že nezistil také okolnosti, na základe ktorých by bolo možné konštatovať, že sťažovateľ prispel k predĺženiu konania v predmetnej veci. 3. Vychádzajúc najmä zo zaznamenatej nečinnosti okresného súdu v trvaní dvoch rokov a ôsmich mesiacov v posudzovanom súdnom konaní prebiehajúcim na jednom stupni, ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v tomto konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu označených práv sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľovi priznáva finančné zadost'učinenie v sume 2 000 €.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	ESEP: H. v. Spojené kráľovstvo z 8. júla 1987, séria 120-A, § 85

spisová značka	III. ÚS 495/2011
sudca spravodajca	Ján Auxt
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	25. januára 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu v konaní o určení vlastníckeho práva, ktoré začalo v roku 2008.
ratio decidendi	1. Konanie vedené okresným súdom (o určení vlastníckeho práva) tvorí bežnú súčasť rozhodovacej činnosti súdov. Nárok sťažovateľa vychádzal z osvedčenia o dedičstve po svojej matke, ktorého vlastníctvo k jeho podielom k nehnuteľnostiam odporcovia počas konania spochybňujú. Ústavný súd zo spisu tiež nezistil, že by išlo o skutkovo a právne zložitú vec.

	<p>2. Sťažovateľ bol počas konania aktívny a súčinnosťný, podal viackrát aj sťažnosť na zbytočné prietahy a výraznou mierou neprispel k predĺženiu tohto konania, hoci je pravdou, že najmä v roku 2011 podával návrhy na nariadenie predbežných opatrení, o ktorých musel rozhodovať okresný súd, podával odvolania proti rozhodnutiam okresného súdu a podobne.</p> <p>3. Postup okresného súdu od podania návrhu nesvedčí o tom, že by svoju činnosť organizoval v súlade s povinnosťou uloženou mu v § 100 ods. 1 OSP, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.</p> <p>Okresný súd počas trojročného obdobia (až na jednoduché procesné úkony) bol vo veci samej takmer úplne nečinný a nedokázal organizovať svoj procesný postup tak, aby čo najskôr odstránil stav právnej neistoty účastníkov konania.</p> <p>Aj okresný súd priznal vo svojom vyjadrení k sťažnosti sťažovateľa zbytočné prietahy v tomto konaní, preto ústavný súd pri hodnotení postupu okresného súdu s prihliadnutím na doterajšiu dobu konania a na zistenú nečinnosť dospel k záveru, že postupom okresného súdu bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Okresnému súdu Žilina prikazuje konať bez zbytočných prietahov. Sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie v sume 1 000 €.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***
spisová značka	III. ÚS 505/2011
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	25. januára 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu v konaní o zvýšení výživného, ktoré začalo v roku 2010.
ratio decidendi	<p>1. Predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je návrh sťažovateľky na zvýšenie výživného pre maloleté dieťa. Ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by odôvodňovala záver o osobitnej právnej alebo skutkovej zložitosti veci.</p> <p>Vo vzťahu k argumentácii okresného súdu, ktorý určitú skutkovú náročnosť veci odôvodnil potrebou znaleckého dokazovania, ústavný súd uvádza, že sa síce s daným tvrdením možno stotožniť, no zároveň treba konštatovať, že táto okolnosť vo vzťahu k doterajšiemu postupu okresného súdu posudzovanému ústavným súdom nemala a ani nemohla mať vplyv na jeho plynulosť, pretože k vypracovaniu znaleckého posudku sa pristúpilo bezprostredne pred samotným rozhodovaním ústavného súdu.</p> <p>2. Ústavný súd žiadne okolnosti, ktoré by signalizovali nedostatočnú aktivitu sťažovateľky ako účastníčky konania.</p> <p>3. Závažnými nedostatkami, ktoré narušili plynulosť konania okresného súdu bol jeho neefektívny a nesústreďený postup a tiež obdobie nečinnosti, v ktorom okresný súd nekonal bez toho, aby mu v tom bránila zákonná prekážka.</p> <p>Už v prvotnej fáze konania okresného súdu sa vyskytlo obdobie, v rámci ktorého ústavný súd zistil nedostatky v postupe okresného súdu zapríčinené jeho neefektívnym prístupom nerešpektujúcim zásady hospodárnosti konania (postúpenie veci inému súdu a jej následné postúpenie okresnému súdu).</p> <p>Okresný súd postupoval nesústreďene a neefektívne aj v súvislosti s nariadeným znaleckým dokazovaním.</p> <p>Rozhodujúcim faktorom, ktorý mal negatívny dopad na plynulý priebeh posudzovaného konania, bol postup okresného súdu a zbytočné prietahy, ktorých sa dopustil jednak v dôsledku zisteného obdobia nečinnosti (v celkovej dĺžke 7 mesiacov), ako aj v dôsledku svojho neefektívneho a nesústreďeného postupu.</p> <p>S ohľadom na všetky už uvedené závery a tiež s prihliadnutím na predmet konania a tomu zodpovedajúcu inštruktívnu lehotu 6 mesiacov limitujúcu rozhodovania vo</p>

	veciach starostlivosti súdu o maloletých podľa § 176 ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok nemožno doterajšiu dobu konania vedeného pred okresným súdom považovať z hľadiska požiadaviek čl. 6 ods. 1 dohovoru za primeranú a ani za ústavne akceptovateľnú vo vzťahu k základnému právu zaručenému čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené práva sťažovateľky boli porušené. Okresnému súdu prikazuje konať bez zbytočných prieťahov. Sťažovateľke priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 300 €.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	ESEP: H. v. United Kingdom z 8. júla 1987 Ústavný súd: II. ÚS 33/99, I. ÚS 53/02

spisová značka	III. ÚS 531/2011
sudca spravodajca	Ján Auxt
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	25. januára 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu v konaní o určení priebehu hranice pozemku, v období po vydaní nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 65/09 z 9. apríla 2009.
ratio decidendi	<p>1. Vzhľadom na predchádzajúce skúmanie ústavného súdu v sťažovateľovej veci týkajúce sa namietaných zbytočných prieťahov v konaniach vedených ústavným súdom pod sp. zn. II. ÚS 65/09, a predtým aj pod sp. zn. III. ÚS 2/04 a sp. zn. IV. ÚS 284/04, ako aj vzhľadom na absenciu dôvodov svedčiacich o potrebe zmeny hodnotenia právnej a faktickej zložitosti veci, ústavný súd sa v tomto konaní stotožňuje s názorom vysloveným v náleze ústavného súdu č. k. II. ÚS 65/09-40 z 9. apríla 2009, podľa ktorého konanie o určení priebehu hranice pozemku je súčasťou štandardnej rozhodovacej agendy všeobecných súdov a preto ústavný súd toto konanie nepovažuje za právne zložité..</p> <p>2. Správanie sťažovateľa v posudzovanom období prispelo k predĺženiu ním iniciovaného súdneho konania najmä tým, že termíny pojednávania sa neuskutočnili z dôvodov na strane sťažovateľa. V prvom prípade z dôvodu naplánovanej kúpeľnej liečby a v druhom prípade z dôvodu kolízie s pojednávaním v inej veci, ktorého sa mal v úmysle sťažovateľ zúčastniť.</p> <p>3. Procesný postup okresného súdu bol však čiastočne poznačený prvkami neefektívnosti v tom smere, že znalecké dokazovanie reálne vykonal až tretí znalec z odboru geodézie a kartografie ustanovený okresným súdom, a to pravdepodobne z dôvodu, že ustanoveniu znalca nepredchádzala konzultácia zákonného sudcu s ním vybranými znalcami týkajúca sa predbežného zistenia objektívnych prekážok výkonu následne nariadovaných znaleckých úkonov.</p> <p>K predĺženiu konania prispeli aj ťažkosti s vyhľadáním a ustanovením znalcov z príslušného odboru, ktoré však všeobecný súd môže riešiť v súlade so zákonom a využiť všetky právne prostriedky, ktoré mu zákon poskytuje v záujme urýchlenia znaleckého dokazovania.</p> <p>Postup okresného súdu v danej veci by nebolo správne považovať za optimálny taktiež z dôvodu, že okresný súd nevykonával niektoré procesné úkony súbežne, hoci by sa v zmysle požiadavky hospodárnosti súdneho konania javil tento prístup (predovšetkým vzhľadom na doterajšiu dĺžku súdneho konania) ako účelný. Neefektívnym sa javí postup okresného súdu aj pri doručovaní spisu ustanovenému znalcovi prostredníctvom dožiadaného súdu namiesto priameho zaslania spisu znalcovi.</p> <p>Na druhej strane si ústavný súd všimol aj úsilie okresného súdu o vyššiu mieru efektivity jeho konania, ktoré vidí v skutočnosti, že okresný súd vykonával úkony smerujúce k rozhodnutiu vo veci aj v období, počas ktorého bol jeho spis zapožičaný ústavnému súdu na nahliadnutie v rámci konania o predchádzajúcej sťažnosti sťažovateľa vedenej ústavným súdom pod sp. zn. IV. ÚS 327/2010, ktorá bola uznesením z 9. septembra 2010 odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.</p> <p>Doterajším postupom okresného súdu v konaní došlo aj v období po vydaní nálezu</p>

	<p>ústavného súdu č. k. II. ÚS 65/09-40 z 9. apríla 2009 k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom pri vyslovení porušenia označených práv ústavný súd považoval za spravodlivé zohľadniť najmä celkovú dĺžku súdneho konania, ktoré začalo 26. októbra 2000, a v čase vydania tohto nálezu trvalo 11 rokov a 3 mesiace, a to bez toho, aby došlo k vydaniu meritórneho rozhodnutia aspoň na prvom stupni. Zistené zbytočné prietahy v posudzovanom období však ústavný súd hodnotí ako podstatne menej intenzívne než tie, ktoré boli zistené v konaní okresného súdu v období pred 9. aprílom 2009 v konaniach vedených ústavným súdom pod sp. zn. III. ÚS 2/04, IV. ÚS 248/04 a sp. zn. II. ÚS 65/09, čo bolo s prihliadnutím na správanie sťažovateľa určujúce najmä pre rozhodnutie o jeho žiadosti na priznanie finančného zadosťučinenia.</p> <p>Ústavný súd neprikázal okresnému súdu, aby vo veci konal, pretože táto povinnosť mu už bola uložená nálezom sp. zn. III. ÚS 2/04 z 8. decembra 2004, sp. zn. IV. ÚS 248/2004 zo 14. januára 2005 aj sp. zn. II. ÚS 65/09 z 9. apríla 2009.</p> <p>Sťažovateľovi finančné zadosťučinenie nepriznáva.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	***

spisová značka	III. ÚS 23/2012
sudca spravodajca	Lubomír Dobřík
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	31. januára 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu v konaní o ochranu osobnosti, ktoré začalo v roku 2006.</p>
ratio decidendi	<p>1. Predmetom napadnutého konania je rozhodovanie okresného súdu o žalobe sťažovateľa o ochranu osobnosti, ktoré nemožno považovať za skutkovo alebo právne zložité.</p> <p>V tejto súvislosti ústavný súd už vyslovil, že v konaní o ochranu osobnosti je efektívnosť súdnej ochrany neodmysliteľne spojená s jej poskytnutím v primeranej dobe, teda s rýchlosťou a plynulosťou postupu súdu v prejednávanej veci, kde časové hľadisko môže zohrávať významnú úlohu. Veciam týkajúcim sa osobného statusu účastníkov konania by mali všeobecné súdy venovať zvýšenú starostlivosť.</p> <p>2. Sťažovateľ využil svoje právo na podanie procesných návrhov (na oslobodenie od súdnych poplatkov, na doplnenie dokazovania), o ktorých rozhodoval okresný súd, ako aj opravných prostriedkov proti rozhodnutiam okresného súdu, o ktorých už rozhodol, resp. (v súčasnosti) rozhoduje krajský súd. Ústavný súd stabilne uvádza, že za prietahy vzniknuté v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkov konania neznáša zodpovednosť oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani na vrub štátnemu orgánu konajúcemu vo veci.</p> <p>3. Konanie, ktoré začalo doručením žaloby sťažovateľa 30. júna 2006, bolo okresným súdom skončené 4. apríla 2011 (t. j. takmer po piatich rokoch), keď vo veci meritórne rozhodol.</p> <p>Ústavný súd sa nestotožňuje s vyjadrením okresného súdu, že tým odstránil právnu neistotu sťažovateľa, pretože toto rozhodnutie doručil sťažovateľovi až po polroku od jeho vyhlásenia, a navyše v čase, keď bol ústavným súdom vyzvaný na vyjadrenie k sťažnosti sťažovateľa.</p> <p>Ako bolo uvedené, k stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu. Sťažovateľ podal proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodne odvolací súd.</p> <p>Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu porušené bolo.</p>

	Okresnému súdu Bratislava sa prikazuje konať bez zbytočných prietáhov. Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 500 €.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	Ústavný súd: III. ÚS 30/03, III. ÚS 178/04, I. ÚS 325/2010

spisová značka	III. ÚS 405/2011
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	31. januára 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu v konaní o náhradu škody z dôvodu nesplnenia povinností vyplývajúcich mu z uzavretej zmluvy o obstaraní zájazdu, ktoré začalo v roku 2005 a bolo právoplatne skončené v roku 2011.
ratio decidendi	<p>1. Predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je návrh sťažovateľa, ktorým sa voči odporcovi domáhal náhrady škody z dôvodu nesplnenia povinností vyplývajúcich mu z uzavretej zmluvy o obstaraní zájazdu. Z obsahu predloženého na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by odôvodňovala záver o osobitnej právnej alebo skutkovej zložitosti veci.</p> <p>Predmetom konania je uplatnený nárok na náhradu škody, ktoré si vo všeobecnosti ako konanie zaradené do kategórie vecí spojených s prostriedkami na živobytie sťažovateľa vyžaduje „osobitnú rýchlosť konania“. Povaha tohto konania preto podmieňovala prísnejšie hodnotenie jeho priebehu ústavným súdom.</p> <p>2. Ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by signalizovali nedostatočnú aktivitu sťažovateľa ako účastníka konania.</p> <p>3. Závažnými nedostatkami, ktoré narušili plynulosť konania okresného súdu bol jeho neefektívny a nesústreďený postup a tiež obdobie nečinnosti, v ktorom okresný súd nekonal bez toho, aby mu v tom bránila zákonná prekážka.</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že rozhodujúcim faktorom, ktorý mal negatívny dopad na plynulý priebeh posudzovaného konania, bol postup okresného súdu a zbytočné prietahy, ktorých sa dopustil jednak v dôsledku zisteného obdobia nečinnosti (v celkovej dĺžke 6 mesiacov), ako aj v dôsledku svojho neefektívneho a nesústreďeného postupu.</p> <p>Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu porušené bolo.</p> <p>Sťažovateľovi priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 300 €.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	ESELP: Havala c. Slovenská republika z 12. novembra 2002

spisová značka	III. ÚS 488/2011
sudca spravodajca	Ján Auxt
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	31. januára 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie peňažnej sumy, ktoré začalo v roku 2008.
ratio decidendi	1. Predmetom konania bol pôvodne návrh na zaplatenie sumy právnym titulom majetkovej ujmy, včítane dani z nehnuteľnosti od roku 1991 až do vydania nehnuteľnosti

	<p>spolu s trovami konania a úrokov z omeškania.</p> <p>V okolnostiach prípadu ústavný súd hodnotí predmetný spor po právnej stránke ako bežnú občianskoprávnú vec patriacu do rozhodovacej agendy všeobecného súdnictva, a preto namietané konanie nemožno považovať za právne osobitne zložitú.</p> <p>Vo vzťahu k faktickej zložitosti veci ústavný súd na základe skutočností zistených zo spisu pripúšťa, že predmetná vec vykazuje znaky faktickej zložitosti spočívajúcej v tom, že sťažovateľom uplatnená suma pozostáva z viacerých ním uplatnených nárokov vyplývajúcich z rôznych právnych dôvodov ich vzniku.</p> <p>Istú mieru faktickej zložitosti veci spôsobuje sám sťažovateľ nekonzistentnosťou svojej žaloby, jej viacerých doplnení a početných návrhov na zmenu návrhu, ktoré v priebehu konania realizoval.</p> <p>Ústavný súd však zároveň poukazuje na skutočnosť, že ani zložitost' sporu nezbavuje sudcu ústavnej zodpovednosti za prieťahy v konaní zapríčinené nesprávnou organizáciou práce, nečinnosťou bez relevantného právneho dôvodu alebo inými nedostatkami v činnosti súdu.</p> <p>Osobitne je neodôvodnená takáto dĺžka súdneho konania vzhľadom na etický rozmer konania, ktoré prinajmenšom sčasti vyplýva z reštitučných zákonov prijatých v snahe dosiahnuť zmiernenie majetkových krívd, ku ktorým došlo voči vlastníkom poľnohospodárskeho a lesného majetku v období rokov 1948 až 1989.</p> <p>2. Správanie sťažovateľa malo podľa ústavného súdu vplyv na vznik zbytočných prieťahov a na tieto okolnosti bolo nevyhnutné prihliadnuť najmä pri rozhodovaní o finančnom zadost'učinení.</p> <p>3. Ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v namietanom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj k porušeniu práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom pri vyslovení porušenia označených práv ústavný súd považoval za spravodlivé zohľadniť najmä celkovú dĺžku súdneho konania, ktoré začalo 21. novembra 2002, a v čase vydania tohto nálezu trvalo 9 rokov a 2 mesiace bez toho, aby došlo k vydaniu meritórneho rozhodnutia aspoň na prvom stupni súdnictva.</p> <p>Okresnému súdu prikazuje, aby konal bez zbytočných prieťahov. Sťažovateľovi priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 500 € .</p>
<p> Použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>***</p>

<p> spisová značka</p>	<p> III. ÚS 512/2011</p>
<p> sudca spravodajca</p>	<p>Rudolf Tkáčik</p>
<p> druh konania</p>	<p> čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p> druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p> nález – vyhovené</p>
<p> dátum rozhodnutia</p>	<p> 31. januára 2012</p>
<p> dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p> čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p> skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľka(družstvo) namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu v konaní o určení neplatnosti valného zhromaždenia, ktoré začalo v roku 2009.</p>
<p> ratio decidendi</p>	<p>1. V danom štádiu konania neexistujú dôvody, ktoré by umožňovali hodnotiť namietané konanie ako právne alebo fakticky zložitú.</p> <p>2. Ústavný súd pri preskúmaní súvisiaceho súdneho spisu nezistil žiadnu okolnosť, ktorou by sťažovateľka prispela k zbytočným prieťahom v konaní. Sťažovateľka bola aktívna, na výzvy súdu reagovala včas a podala aj sťažnosť na prieťahy v konaní.</p> <p>3. Okresný súd uskutočnil ako prvý procesný úkon vo veci- uznesenie až po dvoch rokoch nečinnosti. Predmetným uznesením navyše vyzval sťažovateľku na odstránenie nedostatkov návrhu spočívajúcich v nedostatočnom označení účastníkov konania, pretože v návrhu neboli uvedené identifikačné čísla navrhovateľa a odporcu. Tento úkon okresného súdu podľa názoru ústavného súdu bol nadbytočný, pretože pokiaľ sťažovateľka v návrhu dostatočne identifikovala navrhovateľa a odporcu ich obchodným</p>

	<p>menom a sídlom, teda nezameniteľným spôsobom, nebol dôvod vyzývať sťažovateľku na odstránenie takéhoto „nedostatku“.</p> <p>Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že aj keď judikatúra ústavného súdu v zhode s rozhodovaním ESLP považuje za primeranú dobu konania v rozsahu 2 - 3 rokov na jednom stupni podľa zložitosti vecí, v tomto prípade (doterajšie konanie trvá približne 3 roky) akcentuje skutočnosť, že v období prvých dvoch rokov od začatia konania okresný súd bol absolútne nečinný (nevykonal žiadny, ani ten najjednoduchší procesný úkon), čo je ústavne netolerovateľný postup spôsobilý vyvolať frustrujúci pocit právnej neistoty účastníka súdneho konania.</p> <p>Základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu porušené boli.</p> <p>Okresnému súdu sa prikazuje konať bez zbytočných prietahov. Sťažovateľke sa priznáva finančné zadosťučinenie v sume 1 000 €.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	***

spisová značka	III. ÚS 543/2011
sudca spravodajca	Ján Auxt
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	31. januára 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ, v procesnom postavení odporcu, namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu v konaní o zrušenie a vysporiadanie podielového spoluvlastníctva, ktoré začalo v roku 2001.</p>
ratio decidendi	<p>1. Predmetom sporu je návrh na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva podaný proti sťažovateľovi ako jednému z odporcov. V okolnostiach prípadu ústavný súd predmetný spor po právnej stránke hodnotí ako bežnú občianskoprávnu vec patriacu do rozhodovacej agendy všeobecného súdnictva, a preto namietané konanie nemožno považovať za právne zložité.</p> <p>Vo vzťahu k faktickej zložitosti veci ústavný súd síce pripúšťa, že „vzhľadom na nutnosť nariadenia opakovaného znaleckého dokazovania, napadnuté konanie je treba považovať po vecnej stránke za zložitejšie“, ale zároveň konštatuje, že ani prípadná skutková zložitost' veci nemôže ospravedlniť celkovú dĺžku tohto konania.</p> <p>2. Sťažovateľ bol počas konania aktívny a súčinnosťny.</p> <p>3. Takmer celý priebeh konania je poznačený neefektívnosťou jeho postupu, čo malo vplyv na doterajšiu dĺžku sporu.</p> <p>I keď v priebehu takmer viac ako 10-ročného konania bolo zistené iba jedno väčšie obdobie nečinnosti v trvaní 13 mesiacov, od nápadu veci, keď okresný súd doručoval návrh odporcom na vyjadrenie, a nemožno mu vytknúť inú dlhodobjšiu nečinnosť, ústavný súd zdôrazňuje, že doterajší postup okresného súdu pri nariadení znaleckého dokazovania považuje najmä za neefektívny a bez možnosti prispieť k rozhodnutiu vo veci samej.</p> <p>Obdobie znaleckého dokazovania (viac ako 7 rokov) je obdobím nečinnosti okresného súdu, pretože v tomto období okresný súd neurobil nič pre odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa aj napriek tomu, že pri ustanovovaní znalcov mohol so znalcami vopred prerokovať, či môžu v požadovanej lehote úkon vykonať, a bolo aj jeho povinnosťou metodicky usmerňovať a riadiť činnosť znalcov.</p> <p>Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu porušené bolo.</p> <p>Okresnému súdu sa prikazuje, aby konal bez zbytočných prietahov. Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadosťučinenie v sume 3 500 €.</p>
použité odkazy na relevantnú	***

judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	
--	--

spisová značka	III. ÚS 558/2011
sudca spravodajca	Ľubomír Dobrík
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	7. februára 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie jeho záležitosti v postupe okresného súdu v konaní o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti, ktoré začalo v roku 2006.
ratio decidendi	<p>1. Predmetom konania vedeného okresným súdom je vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti. Ústavný súd konštatuje, že po právnej stránke ide o vec, ktorá tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Ústavný súd zároveň pripúšťa, že v danom prípade ide o fakticky zložitú vec z dôvodu potreby znaleckého dokazovania, avšak poukazuje na to, že žiadna skutková zložitost' veci nemôže ospravedlniť doterajšiu dĺžku posudzovaného konania.</p> <p>2. Pri hodnotení správania sťažovateľa ako účastníka konania ústavný súd nezistil také okolnosti, na základe ktorých by bolo možné konštatovať, že významnou mierou prispel k predĺženiu posudzovaného konania.</p> <p>3. Medzi jednotlivými úkonmi okresného súdu nevyskytli dlhšie obdobia nečinnosti, ktoré by stáli za osobitnú zmienku. Okresnému súdu však možno vytknúť, že pokiaľ ide o ním nariadené znalecké dokazovanie, konal nesústredene, v dôsledku čoho došlo k predĺženiu tohto konania. Ako vyplýva z prehľadu procesných úkonov, znalecké dokazovanie (po viacerých doplneniach) nie je ukončené ani po dvoch rokoch od jeho nariadenia.</p> <p>Hoci predmetné konanie trvá viac ako päť rokov a okresný súd vykonal viacero pojednávaní, vo veci ani raz meritórne nerozhodol.</p> <p>Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom okresného súdu porušené bolo.</p> <p>Okresnému súdu sa prikazuje konať bez zbytočných prietahov.</p> <p>Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadosťučinenie v sume 1 500 €.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	***

spisová značka	III. ÚS 29/2012
sudca spravodajca	Ľubomír Dobrík
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – nevyhovené
dátum rozhodnutia	14. februára 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov postupom okresného súdu v konaní o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvode manželstva, ktoré začalo v roku 2009.
ratio decidendi	<p>1. Predmetom konania vedeného okresným súdom je vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvode manželstva. Po právnej stránke ide o vec, ktorá tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. V danom prípade ide o fakticky zložitú vec z dôvodu potreby znaleckého dokazovania.</p> <p>2. Sťažovateľka, ktorá je v konaní pred okresným súdom zastúpená rovnakou</p>

	<p>právnou zástupkyňou, podala svoj návrh miestne nepríslušnému súdu, ktorý tento návrh postúpil miestne príslušnému súdu až po piatich mesiacoch od jeho doručenia.</p> <p>Právna zástupkyňa sťažovateľky v danom prípade nepostupovala s odbornou starostlivosťou, a aj táto skutočnosť mala vplyv na predĺženie posudzovaného konania.</p> <p>Samotná sťažovateľka bola v konaní aktívna.</p> <p>3. Vec bola okresnému súdu postúpená až po piatich mesiacoch od doručenia návrhu sťažovateľky nepríslušnému okresnému súdu.</p> <p>Medzi jednotlivými úkonmi okresného súdu sa nevyskytli dlhšie obdobia nečinnosti; okresný súd vykonal viacero pojednávanií, vypočul svedkov a nariadil znalecké dokazovanie.</p> <p>Je zrejmé, že zo strany odporcu dochádza k rôznym obštrukciám, ktoré sťažujú postup okresného súdu vo veci. Od júna 2011 odporca nepreberá zásielky okresného súdu na žiadnej zo známych adries, resp. z ním zistených adries, a v súčasnosti nie je možné zistiť miesto, na ktorom by tieto zásielky prebral. Okresný súd doručuje odporcovi zásielky prostredníctvom pošty a príslušných orgánov Policajného zboru a v minulosti tak urobil aj prostredníctvom obecného úradu a zamestnávateľa. Okresný súd koná vo veci plynule.</p> <p>Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený priesťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov.</p> <p>Ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov.</p> <p>Základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov postupom okresného súdu porušené nebolo.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	Ústavný súd: ÚS 46/01, I. ÚS 92/03, III. ÚS 372/09, II. ÚS 57/01, III. ÚS 30/03, III. ÚS 26/2011, I. ÚS 17/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 199/02.

spisová značka	III. ÚS 542/2011
sudca spravodajca	Ján Auxt
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	14. februára 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu v období po nadobudnutí právoplatnosti nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 173/05-28 zo 6. septembra 2005.
ratio decidendi	<p>1. Pokiaľ ide o právnu zložitost' veci vedenej pred okresným súdom, ústavný súd poukazuje na svoje predchádzajúce hodnotenie tejto otázky obsiahnuté v náleze ústavného súdu č. k. IV. ÚS 173/05-28 zo 6. septembra 2005, podľa ktorého ide o sporové konanie, ktoré nie je právne zložitá, pretože v ňom možno využiť stabilizovanú judikatúru všeobecných súdov. Sťažovateľkinu vec je však nevyhnutné považovať za skutkovo zložitejšiu jednak pre nutnosť opakovania znaleckého dokazovania, ako aj pre nevyhnutnosť preukazovania investícií do spoločnej veci vložených jednotlivými účastníkmi konania v minulosti.</p> <p>2. Prvé dva termíny pojednávania nariadené vo veci okresným súdom v posudzovanom období boli odročené z dôvodov na strane sťažovateľky, resp. jej právneho zástupcu. Na predĺženie konania má podľa ústavného súdu vplyv aj nevyjasnenosť sťažovateľkinho názoru na to, ktoré veci majú byť predmetom konania o zrušení a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva.</p> <p>Napokon sťažovateľke možno pričítať zodpovednosť za predĺženie konania aj pre nedodržanie sudcovských lehôt určených okresným súdom na doplnenie návrhov (najmä na vykonanie dôkazov, resp. iných procesných návrhov), čo nadväzuje na to viedlo okresný súd k urgenciám doručovaných výziev a žiadostí.</p> <p>3. Ústavný súd zistil nedodržanie lehoty 30 dní na písomné vyhotovenie a odoslanie</p>

	<p>rozsudku podľa § 158 ods. 4 OSP, keď rozsudok z 5. júna 2006 bol odoslaný účastníkom konania až 11. januára 2007. Ústavný súd okrem tejto skutočnosti nezistil ďalšie obdobia dlhšej nečinnosti (trvajúce viac ako 3 mesiace), avšak vzhľadom na doterajšiu neúmernú dĺžku konania v sťažovateľkinej veci je potrebné považovať aj kratšie obdobia nečinnosti súdu za neprípustné.</p> <p>Zodpovednosť okresného súdu za zbytočné prieťahy je však odôvodnená najmä jeho nesústredenosťou a neefektívnosťou vedeného procesu, najmä pri zisťovaní skutkového stavu a ustáľovaní relevantných okolností prípadu dôležitých pre rozhodnutie, čo napokon viedlo aj k predčasnému vydaniu meritórneho rozhodnutia okresným súdom. Neakceptovateľné je aj odchýlenie sa okresného súdu od právneho názoru najvyššieho súdu záväzne vysloveného v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 80/2004 z 23. novembra 2004, čo bolo dôvodom opätovného zrušenia už právoplatného rozsudku okresného súdu najvyšším súdom v dovolacom konaní uznesením.</p> <p>Napokon ako neefektívny možno hodnotiť aj postup okresného súdu pri vyrubovaní súdneho poplatku za podané dovolanie, keď bol okresný súd nútený pre skoršie nesprávne vyrubenie súdneho poplatku tento vyrubiť opätovne novou výzvou, čo viedlo k tomu, že spis okresného súdu bol najvyššiemu súdu doručený až 5 a pol mesiaca po doručení dovolania sťažovateľky.</p> <p>Na druhej strane si ústavný súd všimol aj úsilie okresného súdu o vyššiu mieru efektivity jeho konania, ktoré možno vidieť najmä v početných úkonoch vykonaných po zrušení rozsudku okresného súdu z 5. júna 2006 uznesením krajského súdu a vrátení spisu 2. augusta 2010, a rovnako tak aj v obsahu a spôsobe pojednávania vykonaného zákonnou sudkyňou 18. februára 2011.</p> <p>Doterajším postupom okresného súdu v konaní došlo aj v období po 24. októbri 2005 k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj k porušeniu práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Pre vyslovenie porušenia označených základných práv považoval ústavný súd za zásadnú najmä ústavne neakceptovateľnú celkovú dĺžku súdneho konania a tiež nesústredenosť v postupe okresného súdu spočívajúcu vo vydaní vecne nesprávneho (následne zrušeného) meritórneho rozhodnutia pri súčasnom odchýlení sa okresného súdu od právneho názoru vysloveného dovolacím súdom vo veci.</p> <p>Sťažovateľovi priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 500 €</p>
<p> Použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>***</p>

<p> spisová značka</p>	<p> III. ÚS 21/2012</p>
<p> sudca spravodajca</p>	<p>Ján Auxt</p>
<p> druh konania</p>	<p> čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p> druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p> nález – vyhovené</p>
<p> dátum rozhodnutia</p>	<p> 21. februára 2012</p>
<p> dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p> čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p> skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovatelia namietali porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré začalo v roku 1999.</p>
<p> ratio decidendi</p>	<p>1. Predmetom konania pred okresným súdom je žaloba o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, v ktorom sťažovatelia vystupujú ako odporcovia. Z právneho i skutkového hľadiska možno čiastočne súhlasiť s názorom, že ide o zložitejšiu vec, na čo poukazuje aj okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti. Na priebeh konania mohli mať vplyv aj okolnosti na strane žalobcov, ktorí podali viac procesných návrhov na vydanie predbežných opatrení, zmenu účastníkov konania, odvolaní proti procesným rozhodnutiam vo veci.</p> <p>2. Pri hodnotení postupu ústavný súd nezistil také relevantné dôvody, že by doterajšia doba konania bola ovplyvnená aj úkonmi sťažovateľov, čo potvrdil aj okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti.</p>

	<p>3. Takmer celý priebeh konania je poznačený nielen nečinnosťou, ale i neefektívnosťou jeho postupu, čo malo vplyv na doterajšiu dĺžku konania.</p> <p>Prvé pojednávanie vo veci samej okresný súd nariadil až v marci 2007. Hoci nariadil potom niekoľko pojednávaní, rozhodol o procesných návrhoch účastníkov, vo veci samej dosiaľ za 10 rokov nebol vyhlásený rozsudok a ani nebolo vydané iné rozhodnutie, ktorým by sa skončilo konanie pred okresným súdom.</p> <p>Základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom okresného súdu porušené bolo.</p> <p>Okresnému súdu sa prikazuje, aby konal bez zbytočných prietáhov. Sťažovateľom sa priznáva finančné zadostučinenie každému v sume po 2 500 €.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>***</p>

Spracovala: Mgr. Gabriela Lacková

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.